

Mirades

Eduardo Almiñana

Yolanda Blanco

Lucía Bonilla

Daniel Celda

Susanna Ligeró

letra
nova

bromera

El Javier López i la Maria Ortega esperaven el tren asseguts en un dels bancs de ferro de la parada. Aquell dia no era especialment fred, però en aquelles hores del matí l'ambient encara era glaçat i tots dos anaven molt abrigats. Seien molt junts, per donar-se calor, i estaven repassant per a un examen d'història que tenien aquella setmana.

Els apunts de la Maria estaven, indubtablement, més complets i eren prou més llegibles que els del xic, per això Javier va insistir a compartir-los. Maria li va dir que ja li valia, que en lloc de jugar tant al truc a la cafeteria de la universitat, hauria de posar més atenció a classe, però tot i així accedí. Encara que de moment no hi havia grans resultats.

–Qui era Felip II? –li preguntà Maria al seu xicot.

–Felip II... Doncs, Felip II... Felip II era l'espòs de Joana la Boja! –saltà el Javi triomfant. La Maria arrufà les celles–. Ai, no, espera, aquest era Felip el Bell...

–Sí, molt bé. Ara digues, qui era Felip II?

–D'acord... Sí, açò... Felip II era... era fill, era fill de Felip I...

–De Carles I...! –el corregí Maria.

–Això! I llavors Felip II era... era el nét de Joana la Boja i Felip el Bell! –digué el Javi entusiasmat–. Maria sospirà.

–I bé, una vegada tenim clar el parentesc... Fes el favor de dir-me qui era Felip II, pots començar per explicar que era...

–Ah! Era rei d’Espanya, fa la tira, eh! –Maria esclafí a riure–. Ei, no te’n rigues! –exclamà el Javi ofés. Maria li desféu els cabells amb la mà.

–Perdona, sol; però és que ha sigut molt graciós –digué somrient. Però després afegí més seriosa:– Hauràs d’estudiar molt aquesta vesprada i demà, estàs molt verd... Sols n’has encertat tres de set i tampoc és que les hages respost massa bé, sol.

–Tu no et preocupes, Marieta, que aquesta vesprada em pose les piles –li assegurà el Javi solemnement.

–Que siga així, Felip II –digué la Maria amb un badall, mentre es recolzava sobre el muscle del xic.

En aquell moment se sentí el soroll del tren aproximant-se. En dos minuts ja el tenien allí. Els dos xics recolliren les seues coses i pujaren al tren com cada dia. Al mateix temps, ho feia també l’Eloy Sanz.

Una estona abans, el nou telèfon del nou pis de l’Eloy Sanz va sonar per primera vegada. Just en aquell moment, l’Eloy era a la dutxa. «Vaja –pensà–, que justet.» Va eixir de la dutxa i va anar a agafar el telèfon descalç, relliscant, mullant-ho tot i a penes cobert per la primera tovallola que havia aconseguit agafar. Intentà agafar el

telèfon, però relliscà i caigué de morros. Pel camí perdé la tovallola i tirà a terra uns llibres. A mesura que es posava més nerviós, les coses se li complicaven més fins que, per fi, va aconseguir posar cada cosa al seu lloc i va poder agafar el telèfon.

–Sí! –digué gairebé cridant–. Qui és?

–Carai, Eloy, que em deixaràs sord! –era el seu germà major, el Gabriel–. Sempre contestes amb aquesta energia a estes hores del matí?

–Idiota, que era a la dutxa –va respondre l'Eloy un poc mosca–. Quasi em mate per intentar agafar el telèfon.

–Ui, pobret meu, les coses que li passen –l'Eloy no podia veure el seu germà, però intuïa un somriure perillós als seus llavis–. Què? Com va el teu primer dia d'independència?

L'Eloy somrigué i es gità d'un bot sobre el sofà que tenia allí al costat.

–De meravella –digué, extasiat–. Fixa't que estic xarrant pel telèfon estés al sofà mig nu i tot xop, i encara no ha vingut ningú a reclamar! –ambdós germans rigueren–. Encara que ahir a la nit vaig trobar a faltar l'ou amb tomaca de la mama.

–Sí, és clar, ens passa a tots, però ja t'hi acostumaràs –digué el Gabriel amb veu comprensiva–. Què t'anava a dir...? Ah, sí! Acaba de cridar la mama, que ja són a Tenerife, hi han arribat fa una estona i ara són a l'hotel.

–De veritat que... A qui se li acut anar-se'n en ple març de vacances a Tenerife?

–Al pare, a qui ha de ser... Jo crec que ho han fet per celebrar que per fi has marxat de casa!

–Ha, ha, que graciós! Doncs mira, que encara he marxat abans que tu, reiet! –replicà l'Eloy, picat–. Per cert, aquesta vesprada torna la Cristina, no? –la Cristina era la xicota del Gabriel, que estava a Valladolid per un viatge de negocis.

–Sí, ix de Valladolid cap a les tres i supose que a les vuit més o menys la tinc ací –digué el Gabriel pensarós–. Vols venir aquesta nit a sopar a casa? Així ens contes què és de la teua vida, que ja fa temps que no et veiem el pèl...

–Mmm... d'acord, em ve bé. Al voltant de les vuit hi aniré i xarrem una estona.

–Molt bé –afirmà el Gabriel–. Te'n vas ara a classe, no?

–Sí, quan deixes de parlar d'una vegada sí, hi aniré.

–Que dolç que ets, rei! Jo ho deia per portar-t'hi, trasto, que la Cristina m'ha deixat el cotxe i no caldrà que agafem el tren –l'Eloy rigué.

–Sí, ja ho sé, trasto i mig, però no cal, agafaré el tren i ja està.

També una estona abans, el Ramón Martín despertava i es trobava amb la sorpresa que, per primera vegada des de feia dos dies, el cap no li feia massa mal i respirava

amb una certa normalitat. Havia caçat un d'aquells molestos virus que afecten tothom i ningú i que es curaven quedant-se a caseta, bevent molt de suc de taronja i no fent res de res. Perquè, com deia la seua neboda Nieves, «els bacteris al final s'avorreixen i marxen». I el Ramón els havia avorrit tant com va poder i més, així que per fi va començar a recuperar-se.

Quan la Nieves arribà li digué que li preparara una mica de desdejuni, que se n'anava a treballar. La Nieves el va mirar amb una cella alçada i negà amb el cap.

—Si vols, per a desdejunar-te et prepararé uns pastís de poma, però tu avui a treballar no te'n vas —digué fermament.

El Ramón la mirà incrèdul. Treballava com a conductor en un tren de rodalia i estava impacient per tornar al treball. L'havia estat substituint el Miguel Delgado, un company seu de feina amb qui estava quasi deu anys treballant.

—Però, Nieves, reina, que ja estic bé, t'ho jure, encara estic una mica mocós, però res de l'altre món, de veritat —i just en aquell moment es posà a tossir violentament. La Nieves el mirà amb reprovació.

—Res de l'altre món, ja —es dirigí al telèfon i començà a marcar un número—. Realment, tiet Ramón, no sé per què et costa tant admetre que estàs malalt i quedar-te una mica més a casa. Qualsevol persona estaria encantada de caure malalta i poder quedar-se a casa tranquil·lament.

–Però, Nieves, jo ací què he de fer? M'avorrisc més que una ovella!

–Les ovelles no tenen criteri i tu pel que sembla tampoc –digué la Nieves fermament–. Sí, hola, Miguel? Sí, sóc la neboda del Ramón. Sí, encara està malalt, sí.

–Miguelito! No te la cregues, que aquesta és igual de mentidera que sa mare –cridà el Ramón i de nou es posà a tossir. A la Nieves no li quedà més remei que riure.

–Miguel, el sents, no? Sí, és un cabut. Bé, ja deus saber per què et cride... Pots substituir avui també el tiet Ramón? Ai, que bé, gràcies, Miguel, moltes gràcies de veritat. Sí, jo crec que demà o despús-demà ja estarà bé. Sí, això mateix li dic jo... Bé, Miguel, moltes gràcies, eh? Au, vinga, adéu.

La Nieves penjà i mirà triomfant el Ramón. Aquest sospirà.

–Ja pots anar preparant-me el pastís de poma –li digué amb veu afònica.

La Nieves rigué de nou i li féu un bes a la galta.

Manuel Giménez va somriure com ho feia cada vegada que el seu telèfon sonava. S'havia posat al senyal de telefonada la música de «I will survive» i encara no sabia per què, però aquella cançó li feia molta, però que molta gràcia. El seu tren era a punt d'entrar a l'estació, però li donà temps a parlar abans de baixar-ne ja que la Sara,

la seua germana, li digué el mateix de cada matí i amb un temps rècord: que per l'amor de Déu no se n'anara i que l'esperara a l'estació, que en cinc minuts estava allí. Manu penjà el telèfon, negà amb el cap i s'esperà que el tren es parara definitivament.

Com sempre, l'estació era plena de gent. A aquelles hores estava de gom a gom de joves que anaven a estudiar, de persones que anaven a treballar i també de treballadors de la mateixa estació, com revisors, netejadors, conductors, etc.

El Manu s'assegué al banc on solia esperar que la Sara fera acte de presència. Estigué una estona observant totes aquelles persones que anaven i venien, preguntant-se on devia anar cadascuna i per què algunes tenien tanta pressa i altres tan poca.

El jove es mirà el rellotge i bufà. Com sempre, la Sara tardaria més de cinc minuts. Tragué de la motxilla uns apunts massa llargs per al seu gust (estudiava quart de medicina) i es posà a fullejar-los. No va tardar ni mig minut a tornar a consultar el rellotge. Es va adonar que hi tenia la data mal col·locada.

–Mmm... quin dia és avui? –es preguntà en veu alta. Una senyora que s'havia assegut al costat sense que se n'adonara li respongué:

–Avui és onze, rei, onze de març.

El Javi i la Maria es van seure als seients de costum, ella al costat de la finestra i ell al seu costat. El Javi cantussejava un cançó molt entretingut i la Maria l'observava divertida, amb ulls tendres. De colp i volta, la xica s'alçà.

–On vas? –li preguntà el Javier estranyat.

–Al lavabo, xafarder –respongué la Maria–. Ara torne, sol.

Maria es dirigí cap a la porta del lavabo del vagó, però trobà que estava tancada. «Vaja.» Mirà el Javi, que havia tret una revista i la fullejava. Sense dir-li res, canvià de vagó i anà cap a l'altre lavabo. S'apressà perquè el trajecte no era molt llarg i no devia faltar molt per a arribar. Aquest el trobà lliure, però abans que hi entrara, a un xic que seia per allà prop li caigueren uns folis a terra. Ella no ho sabia, no ho sabia mai, però aquell xic es deia Eloy Sanz.

Maria s'ajupí ràpidament per ajudar-lo i els dos joves intercanviaren un somriure. Llavors... tot es féu fosc.

Tot va succeir massa ràpid per a comprendre-ho. Van sentir un zumzeig a les orelles, una forta pressió a tot el cos i... res més.

Maria obrí els ulls. Li coïen, li coïen molt. No entenia què feia estesa a terra enmig d'una vorera, ni per què anava tanta gent amunt i avall, ni per què estava tan dèbil i li feia mal l'esquena ni per què els seus pantalons nous estaven fets trossos... Javi... On era el Javi? On era ella?

La seua mirada es va perdre uns instants en la immensitat del cel grisós. De sobte, es topà amb un rostre desconegut mirant-la amb preocupació. Veia aquell home moure els llavis, però no sentia el que deia.

—Què ha passat? —digué encara que tampoc se sentí ella mateixa.

L'home continuà parlant i fent que s'estiguera quieta a terra. A poc a poc, començà a sentir i a veure més clarament. S'adonà que hi havia molta més gent ferida i estesa a terra a part d'ella. Llavors començà a sentir els crits, les exclamacions de consternació i els murmuris de por. També sentí el que li deia aquell home: «No et preocupes, bonica, que l'ambulància està a punt d'arribar».

—Què ha passat? —preguntà de nou i aquesta vegada sí que se sentí—. On és el Javi?

Aquell home la mirà d'una forma una mica estranya i una altra vegada començà a parlar-li, però de nou a ella se li feia cada vegada més difícil escoltar. La vista se li va emboirar i sentia que anava perdent-se. Sols aconseguí distingir una paraula: bomba.

Manu encara esperava la Sara a l'estació d'Atocha quan, de sobte, sentí una explosió en la llunyania. Com molta gent, féu un bot a causa de l'ensurt, s'alçà curios i es posà de puntetes mirant en direcció cap a on s'havia sentit l'estrèpit per tal d'endevinar alguna cosa.

Llavors hi hagué una altra explosió molt més a prop. Fou tan forta que el dolor li travessà les orelles. Una força l'empenyé enrere i es va pegar un bon colp contra una paret. Durant un minut, tot es féu negre. Llavors despertà.

Les orelles li xiulaven i a banda d'aquell so no sentia res més. El cap li feia un mal de mil dimonis i a la boca es notava el regust agredolç de la sang. No hi veia nítidament, havia perdut les ulleres. Com va poder, es va posar de quatre potes i buscà les ulleres a les palpentres, fins que les trobà i se les va posar.

A l'andana dos, situada prou més enllà d'on era ell, hi havia un tren destrossat que fumejava. La gent corria horroritzada, plorant i maleint. Hi havia moltes persones ferides a terra, i a les vies i prop del tren es veien el que pareixien restes humanes...

Manu veié que hi havia gent de dins del tren intentant eixir-ne. No s'ho pensà dues vegades i saltà a ajudar. El primer vagó era dels pocs que no estaven massa danyats. Amb l'ajuda d'una altra xica que també havia saltat aconseguiren arrancar la porta del vagó amb un extintor que els havia passat un altre senyor, i els pocs que estaven en peu pogueren començar a eixir. Manu els veié passar un per un, incrèduls, pàl·lids, més espantats del que havien estat mai a les seues vides.

Un guàrdia cridà els de les vies que eixiren d'allí, que podria haver-hi un altre explosiu. Manu dubtà un segon. Quan es decidí a fer cas, entropessà amb una de les vies i la mateixa

xica pèl-roja que l'havia ajudat abans l'ajudà també a posar-se dret i a saltar a l'andana. Sols van tenir temps de somriure's lleugerament. Ja no es tornarien a veure mai més.

–Manu! –crijà una veu de sobte. Manu, encara consternat, es girà. La Sara corria cap a ell amb la cara plena de sang i l'expressió de terror dibuixada a la cara–. Manu! –crijà de nou abans d'esclafir en plors i abraçar el seu germà.

–Sara, què coi ha passat ací? –preguntà el Manu al·lucinat.

Crits, molts crits.

–No ho sé! Alguna cosa ha explotat al tren! –exclamà la Sara, completament histèrica–. Vinga, Manu! Fotem el camp abans que explote alguna altra cosa –afegí empenyent-lo, però el Manu no es menejava. Els guàrdies s'havien posat a evacuar la gent que podia caminar i també s'enduien els que no estaven massa ferits.

–Sara, ací hi ha persones que necessiten assistència mèdica, vaig a veure si puc ajudar-les –li comunicà serenament Manu a la seua germana, però la Sara no va voler sentir parlar del tema.

–D'això res! Tu te'n véns amb mi ara mateix!

–A veure, xavals, eixiu d'ací d'una vegada! –els cridà un guàrdia mentre empenyia cap a l'eixida un grup de joves tremoloses.

–Sóc metge, potser puc ajudar –digué el Manu abans que la Sara obrira la boca. El guàrdia el mirà i li digué:

—D'acord, però si et passa alguna cosa és responsabilitat teua —digué seriosament.

—És clar —assentí Manu.

Sara s'havia quedat amb la boca oberta.

—Però... que collons ha de ser metge, si encara no s'ha tret la carrera! —crià mentre un altre guàrdia se l'emportava—. Manuel, vine cap ací ara mateix, òstia! Manuel!

El Manu mirà apesarat la seua germana mentre se l'enduien, però de seguida s'apressà a córrer cap on hi havia les víctimes. No era l'únic que estava allí ajudant, hi havia molta gent acudint amb farmacioles i mantes, quasi tots treballadors de les botigues de l'estació. El Manu es posà en situació ràpidament.

Primer de tot s'ajupí cap a una xica que, Déu sap com, havia quedat estesa just a la vora de l'andana. Tenia molts vidres petits clavats als braços i al rostre que la feien sagnar abundantament. Havia sofert un colp al pit i també al cap, d'on li eixia també molta sang. Manu va deduir que havia caigut cap enrere i alguna cosa l'havia colpejada. Respirava amb dificultat i estava a punt de perdre la consciència. Manu sabia que havia d'impedir que allò ocorreguera com fóra.

Ràpidament, li embenà el cap amb la seua bufanda i el seu barret. Després, ajuntà els seus llavis amb els de la xica i li introduí l'aire per la faringe. Al mateix temps, l'acompanyava en el moviment de pit i l'abdomen i la pessigava per a mantenir-la desperta. Van estar uns minuts així i per un moment tot va semblar que anava bé,

però a la xica se li feia cada vegada més difícil respirar. Fins que ho deixà estar. I va morir.

Manu es va separar d'ella i l'observà uns instants. Era rossa, no massa afavorida, però segur que hi havia alguna persona al món que la trobava preciosa. Manu sospirà i li tancà els ulls. Llavors marxà ràpidament a atendre algú més.

La Cristina García s'assabentà dels atemptats ocorreguts a Madrid en una cafeteria de Valladolid. Havia eixit tan prompte de l'hotel que encara no havien començat a servir el desdejuni i ella es moria de fam, així que decidí fer un mos abans d'anar a treballar. Es dirigí a una cafeteria de Valladolid que sabia que estaria oberta. La coneixia de feia temps i li encantava el café tan carregat i els entrepans de pernil i formatge que hi servien. Quasi somiant amb un d'aquests entrepans, aparcà el cotxe del seu pare (el seu li l'havia deixat al Gabriel, a Madrid) i es dirigí a la Flor de Lis. El primer que li cridà l'atenció en entrar fou que les quatre persones que hi havia estaven congregades davant la televisió que penjava del sostre. A la televisió eixien imatges del que pareixia com un tren destrossat i Cristina s'acostà encuriosida.

–Què ha passat? –preguntà interessada.

–Un atemptat a Madrid –li respongué una dona sense mirar-la–. Unes bombes han explotat en un tren o alguna cosa així...